

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Z. B.**, státní příslušník, t. č. bytem B., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, PS 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. OAM-169/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2014, č. j. OAM-169/LE-BE02-PS-2014, jímž mu byla podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 12. 2014.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu, neboť se dostatečným způsobem nevěnoval zhodnocení

toho, zda žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. V této souvislosti žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, a rozhodnutí NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, a také na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“), konkrétně na rozsudek ve věci R. a ve věci B.). Na základě toho činí žalobce závěr, že za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Individuální okolnosti žalobceva života přitom žalovaný rovněž nedostatečně zohlednil a ani nepřihlédl k jeho celkové životní situaci. Žalobce uvádí, že v ČR žije již od r. 2001, rozumí česky, je mu 76 let a má zdravotní problémy. Žalobce připouští, že porušil svou právní povinnost a pobýval na území ČR nelegálně.

V závěru žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí též postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.

Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť má za to, že neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí a odkazuje na obsah správního spisu a napadeného rozhodnutí.

Žalovaný uvádí, že žalobce na území ČR pobývá již od r. 2002 a poté, co mu v r. 2006 bylo uloženo správní vyhoštění, neodcestoval zpět do země původu, ale pobýval v Rakousku. V r. 2007 se vrátil zpět do ČR, kde od té doby nepřetržitě pobývá. Svůj pobyt si nijak legálně neupravil. Dne 9. 7. 2012 bylo žalobci uloženo další správní vyhoštění, tentokrát na dobu dvou let, žalobce však nevycestoval a dál se zdržoval na území ČR nelegálně. Zároveň byl žalobce zařazen do Evidence nežádoucích občanů, a to od 17. 7. 2012 do 20. 2. 2015.

K námitce, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvádí, že odůvodnění obsahuje odkazy na konkrétní a individuální okolnosti daného případu, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného o povinnosti setrvat v ZZC, a vzhledem k těmto okolnostem žalovaný rozhodl o setrvání v ZZC, a to v maximální možné délce.

Podle názoru žalovaného nebylo žalobou rozhodnutí ve věci zpochybněno, proto žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce byl dne 8. 8. 2014 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo dále zjištěno, že žalobce je od 17. 7. 2013 do 20. 2. 2015 veden v Evidenci nežádoucích osob.

Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 9. 7. 2012 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu dvou let. Žalobce byl také trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 25. 10. 2012, sp. zn. 8 T 97/2012, který nabyl právní moci dne 25. 10. 2012 odsouzen za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. h) trestního zákoníku k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu dvou roků, přičemž lhůta k vycestování byla stanovena do 19. 2. 2013. Dále byl žalobce trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 4. 5. 2013, sp. zn. 9 T 69/2013, odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

Dne 8. 8. 2014 byl se žalobcem sepsán na Policii ČR protokol o podání vysvětlení, v němž žalobce uvedl, že si vzhledem ke svému věku nepamatuje, že mu bylo uloženo

správní vyhoštění. Ví, že byl v r. 2013 u soudu, ale z území ČR nevycestoval, protože neměl peníze a cestovní doklad. Dne 14. 8. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádnou stálou adresu, přespává u kamarádů nebo na ubytovnách. K osobám české státní příslušnosti nemá bližší vazby. Dále uvedl, že jeho zdravotní stav je normální a odpovídá věku.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť jeho konání účastník nenavrhoval nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby a soud jeho konání rovněž nepovažoval za nezbytné (§ 46a odst. 6 zákona o azylu).

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce v žalobě předně brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně usnesením ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a dalšími soudními rozhodnutími NSS a SD EU. Soud se proto zaměřil na otázku, zda důvody uváděné žalovaným in concreto skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. Vyšel z úvah, které ve vztahu k pojmu veřejný pořádek učinil v řadě svých jiných rozhodnutí. Obecně lze tedy konstatovat, že důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Z judikatury NSS pak plyne, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151). Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal zejména na nelegální pobyt žalobce na území ČR a jeho délku, na chybějící cestovní doklad, na dvojí správní vyhoštění a jeho maření, na trestní odsouzení a na žalobcovu neukotvenost v ČR.

Soud je toho názoru, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Avšak přeroste-li takové jednání až do situace, kdy byl správně vyhoštěn a toto správní vyhoštění nerespektoval, za což byl i soudně potrestán dalším vyhoštěním, nemá žádný doklad totožnosti, je třeba takové jednání již

považovat za dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku spočívající v nerespektování norem právního řádu ČR a narušení zájmu společnosti.

K tomu nutno dodat, že shora uvedený závěr učinil žalovaný na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise.

Soud dále konstatuje, že žalovaný zjistil potřebné individuální okolnosti života žalobce, kterými – jak plyne z judikatury NSS – se správní orgán, který rozhoduje o povinnosti setrvat v ZZC, musí zabývat. Podle názoru soudu není třeba trvat na tom, aby žalovaný, pokud v rozhodnutí uvede zjištěné skutečnosti, přičemž ty též mají oporu ve správním spise, znovu tyto okolnosti opakoval v rámci své právní úvahy. Jestliže uvede, že na základě konstatovaných skutečností (v tomto případě toho, že žalobce nemá na území ČR stálou adresu, zdržuje se v Praze na různých místech, bydlí u kamarádů nebo na ubytovně dle finančních možností, na území ČR nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a nemá zde ani bližší vazby k osobám české státní příslušnosti, na území ČR se nenacházejí ani osoby, ke kterým by měl žalobce vyživovací povinnost) dospěl k určitému právnímu závěru, je nade vší pochybnost zřejmé, že všechny rekapitulované skutečnosti byly podkladem pro jeho právní úvahu. Takto vystavěné odůvodnění není na závalu; může být ve výsledku sice stručné (což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě), avšak podstatné je, že půjde o odůvodnění výstižné a přezkoumatelné.

Ačkoli tedy v dané věci je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, pro závěr o zákonnosti stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců třeba ještě s ohledem na žalobní námitku zkoumat, zda žalobce nepatří to skupiny tzv. privilegovaných osob. Do této skupiny patří tyto žadatelé: nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí. U takových osob uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v zásadě nepřichází v úvahu.

V konkrétním případě se soud s ohledem na žalobní námitku obsahující tvrzení o vysokém věku žalobce a zdravotních problémech zabýval otázkou, zda žalobce není osobou s vážným zdravotním postižením. Dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť o závažném zdravotním postižení žalobce v žalobě vůbec nehovoří, natož, aby toto tvrzení nějak doložil. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany navíc žalobce uvedl, že jeho zdravotní stav je normální, odpovídající věku. Sám vyšší věk přitom žalobce mezi tzv. privilegované osoby zařadit nemůže.

Žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný ve věci neměl úspěch a žalobci, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. 9. 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 17. 9. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost: Alena Léblová